

Kapitola 17 – Druhá část náramku

Byl to již celý měsíc, co jsem si dal slib s mojí milou, Lillian. Dohodli jsme se na půlnoci, takže se nemohlo stát, že bychom se minuli. Poprosil jsem obě Princezny, aby nám nechaly trochu soukromí a tajně nás nesledovaly. Věděl jsem, co dokážou, ale chtěl jsem si být jistý nebo jsem alespoň chtěl mít argument k ošálení své mysli, že jsem proti tomu něco udělal.

Setkal jsem se s Lillian na smluveném místě ve smluvenou hodinu. Dlouho jsem se s ní neviděl. Opět zůstalo jen u naší korespondence. Neměl jsem pro ni připravený žádný plán jako minule s tou večeří. Prostě bylo příliš mnoho jiných starostí. Lehli jsme si na lavičky a začali si povídat. Nejprve běžná konverzační témata o tom, jak se kdo měl a co kdo dělal. Pak jsem jí řekl nějaké věci o expedici a občas to proložil nějakým lichotivým výrazem.

„Mylorde, já vím, že se velice snažíte. Mně se to líbí, ale je vidět, že vám to moc nejde.“

Obličej mi zčervenal.

„No, abych řekl pravdu, ty jsi první, komu se dvořím. Před tebou nikdo nebyl.“

„Takže jsi nikdy nebyl s klisnou?“

Nechápavě jsem zakroutil hlavou.

„Myslíš, jestli jsem se někdy s nějakou miloval? Ne. A ty?“

Negativně zakývala hlavou.

„Ještě jsem nepotkala toho pravého.“

Přiblížil jsem se k ní obličejem a nadzvedl jsem obočí.

„Ne, ještě si nejsem jistá. Ale jsi nejdál, kam se zatím kdo dostal,“ zničila a zároveň opět trochu povzbudila moje naděje.

Ještě jsme si takhle chvíli povídali, než se stala věc, kterou ani jeden z nás nečekal.

„Překvápko,“ ozvalo se za mnou. Nečekaně jsem zavítal na trávu pod lavičkou. Přesněji řečeno jsem spadl a natloukl si čumák. Otočil jsem se a chtěl jsem zjistit, kdo to byl. Byla to teta Celestie.

„Teti? Co tu děláš?“

Než mi teta odpověděla, Lillian spadla na zem taky. Potichu se za ní vplížila Princezna Luna a vhodně zvolenými slovy jí také vylekala a dostala na trávu dole.

„Trochu jsme se s mojí drahou sestrou nudili a tak jsme si řekli, že se podíváme, jestli tu náhodou něco nekujete,“ řekla nám všem. Luna pak zvedala Lillian a omlouvala se jí za její žert. Celestie se naklonila ke mně a s kopytem vedle úst tak, aby nás Lillian neslyšela, řekla:

„Popravdě jsem chtěla poznat tvou nastávající z trochu osobnější stránky.“

Zamžikal jsem očima.

„Počkej, mou nastáva...“

Než jsem nechtěně prozradil tetin plán, objevilo se mi kopyto v puse a já musel mlčet. Když mi ho vyndala, cítil jsem na jazyku chuť kovu. Trochu stranou jsem si odplivl a vyčistil jazyk svým kapesníkem, tak aby to nikdo neviděl, a opět jsem se přidal k ostatním. Luna a Celestie obklíčili Lillian, každá z jedné strany. Všechny tři se dívaly na mne a já nevěděl jak na to reagovat.

„Lillian, předpokládám, že ses s oběma Princeznami již setkala a tudíž není třeba, ti je představit. Jak mi bylo řečeno, přišly se na nás podívat a trochu si přátelsky popovídat, neboť v paláci jim bylo smutno.“

„Véélice smutno,“ skoro až zaslzela Celestie. Obě Princezny si tu s námi pohrávaly, měly teatrální výrazy a napodobovaly různé emoce.

„Pokud vás při něčem rušíme, stačí říct a my půjdeme,“ řekla nakonec Luna.

„Díky to by bylo...“ řekl jsem a pak byl opět přerušen.

„To je v pořádku, alespoň tu nebude nuda,“ řekla Lillian.

Zůstal jsem stát a mlčel v půlce slova. Ona naznačila, že jsem nudný? No, tak tedy dobře.

„Se mnou umí být zábava,“ hájil jsem se.

„Ale vůbec. Jsi nudný mladý lord,“ popichovala mne Luna.

Celestie se zvedla, obešla mne a aniž by se ke mně otočila čelem, praštila mne bokem do zad a dala by se říci, že mne posadila na zem. Lehla si vedle mne, jedním kopytem mě objala a druhým hladila po bradě.

„Celou dobu jenom pracuješ a vůbec si neuděláš čas na zábavu, ty jeden zlý poníku,“ hrála na mne zlou tetu. V jejím hlase byl ale cítit sarkasmus a tudíž jsem tomu nedával nějakou velkou váhu. Nejvíc mne štvalo, že Lillian ani já jsme se zatím nedostali ke slovu.

„A o čempak jste si hrdličky povídaly?“ zeptala se Luna zvědavě.

Bylo nám oběma trochu trapné. Obě Princezny určitě tuto oblast již náležitě prozkoumali. Kdežto my jsme o tom pouze slyšeli.

„O milování,“ řekla nakonec Lillian.

Obě jako na povel zvažněly. Byla to další z jejich divadelních figur.

„A k čempak jste dospěli?“ pokračovala Luna.

Slovo jsem převzal já.

„O tom, že Lillian si chce pojistit, zda jí jsem věrný.“

Celestia pokynula Lillian, aby přišla k ní. Přestala mne objímat kopytem a pohodlně se usadila. Počkala až si Lillian lehne a pak nás oba objala svými křídly.

„Máte stejné problémy, jako měl každý poník před vámi. I ti, co si věří nejvíc, jsou v těchto věcech stydliví a chtějí mít jistotu, že jsou jen s tím pravým.“

„Vy jste je měla také, Princezno?“ zeptala se moje družka.

Co si pamatuji, tak Celestie o těchto věcech mluví velice nerada. Tady ale měla podivuhodně sdílnou náladu. Zatímco hladila mladou klisnu svými pírkami, mluvila o svém prvním rande. O hřebci jménem Caell a dalších, se kterými se občas seznámila trochu důvěrněji. Jenomže tak jako všechny nesmrtelné i jí pronásledoval zub času. Nemohla svou nesmrtelnost sdílet s nikým jiným, pouze se svou sestrou a svými rodiči. Lillian a i já, který jsem tohle nikdy neslyšel, jsme pozorně poslouchali.

Když Celestie domluvila, nevěděli jsme, co říct. Alicornka mrkla na svou sestru a Luna převzala slovo:

„Víte, jaké jsou nejdůležitější věci, pokud chcete zůstat navždy spolu?“

„Láska?“ zeptala se Lillian.

Luna přikývla.

„A také důvěra. Pokud jeden z vás nechce, nedělejte to. Počkejte si, důvěřujte tomu druhému, neboť až nastane ten správný čas a ten vždycky nastane, pak se teprve oddejte sami sobě.“

Čiňte potěšení tomu druhému a nejen sami sobě. Buďte si věrní a vaše partnerství se stane tím nejsilnějším, jaké ve svém životě poznáte.“

Luna i Celestie odešli. Najednou mi bez tetiných ochranných křídel byla zima a také jsem se cítil tak nějak bez ochrany. Lillian to patrně cítila úplně stejně. Přisunuli jsme se k sobě. Začalo nám být teplo.

„Já nevím proč, ale připadám si opravdu jako bych bez tebe nemohl žít. Teď jak jsem ležel vedle a teta odešla pryč, cítil jsem se studený a sám, ale teď vedle tebe, si opět připadám tak nějak plný.“

Klisna na mne koukala skoro až vyděšeně.

„Já to cítila stejně.“

Veškerý stud opadl. Já tu magii kolem citů a lásky vždycky nenáviděl a teď, když jsem se stal jejím vězněm, se ta nenávist ještě prohloubila. Jenomže a to je to nejděivnější, i když se mi to nelíbí, zůstávám v tom rád. Stačí mi jeden úsměv mé milované a hned jsou pochybnosti rozptýleny. Než jsme se rozloučili, dala mi Lillian druhou část náramku. Zbývaly už jen čtyři měsíce a také čtyři části, které nás dělí od vyplnění našeho slibu.

***

Strong Hoof se Screwem a Helm byli v kajutě kapitána na lodi. Poté, co byl Screw opět dán do podmínky a bylo mu dovoleno opustit vězení a nadále sloužit na Auroře, se vše vrátilo do zaběhlých kolejí. Jediné, co si Screw doslova vydupal je mít celou strojovnu jen pro sebe. Alespoň, do posledního týdne před odletem. Nemohl by se pak scházet s Helm a také by neměl soukromí pro své vynálezy.

Kapitán je oba poprosil, ať už příště něco podobného nedělají a radši ho tam nechají umřít. Riskovali kvůli němu život, a ačkoliv jim je velice vděčný za záchranu toho jeho, patřil k těm poníkům, kteří raději obětují sebe než ostatní. Zvlášť když se jednalo o jeho dva nejlepší přátele. Když s monologem skončil, propustil je.

Helm šla se Screwem do strojovny. Screw jako obvykle zamkl dveře a nechal Helm, ať se usadí na pohovce. Pak si k ní přisedl a začali se mazlit.

„Chyběl jsi mi,“ řekla mu jemně do ouška. Přesunul si jí pod sebe, zatímco ona si kopyta položila na hrud, on jí obestavěl svými předními a nedovolil jí uniknout.

„Chyběl jsem ti já, nebo moje pevná kopyta.“

Doslova se mu vysmála do tváře, ale nemyslela to zle. Patřilo to k jejich předehře. Chytla ho za kovový řetěz, který měl kolem krku jako ozdobu. Postupně si ho přitáhla k sobě, až byli čelem kompletně u sebe.

„Chyběl jsi mi ty.“

Screw moc dobře věděl, že nemá nikoho pouštět do strojovny. Nerad byl rušen při práci na jistém delikátním vynálezu.